

[Per Møller.]

Når spørgsmålet om en hel eller delvis ophævelse af den amerikanske våbenembargo mod Grækenland er aktuelt i dag, hænger det givetvis sammen med den stadig mere spændte situation i det østlige Middelhavsområde. Sovjets maritime fremtrængen i dette område og Sovjets stadig mere aktive militære indsats i de arabiske landes kamp imod Israel har skabt en situation, som må give anledning til mangeartede overvejelser i USA. Det er uundgåeligt, at militære synspunkter har fået større vægt, end de havde for nogle år siden. I kredse, der tager NATO-problemerne alvorligt, er der forståelse for det aktuelle behov for at opretholde stærke militære positioner i det østlige Middelhavsområde.

Men når det er sagt, må det være rimeligt at pege på det betænkelige og risikofyldte ved at give militære overvejelser en sådan prioritet, at betydningsfulde politiske hensyn tilsidesættes. Det er vel bl. a. den lære, som kan udledes af, hvad der er sket i Vietnam og i det sydøstlige Asien.

I spørgsmålet om våben til Grækenland står tungtvejende politiske hensyn på spil. I adskillige europæiske NATO-lande vil det svække den folkelige tillid til NATO, hvis USA og andre NATO-lande genoptager våbenleverancerne til Grækenland; også holdningen til USA vil blive påvirket i negativ retning. Disse hensyn må tillægges megen vægt, og samtidig må det overvejes, om de militære hensyn helt har den styrke, som den amerikanske regerings militære rådgivere synes at hævde. Det er derfor en nærmere såvel militær som politisk overvejelse værd, om NATOs og de berørte NATO-landes sikkerhed og interesser virkelig nødvendiggør store våbenleverancer til Grækenland.

Venstre ønsker at medvirke til, at den danske regering fortsætter sine bestræbelser for at få standset våbenleverancerne til Grækenland, så længe det nuværende styre er ved magten.

Stinus: I bemærkningerne til forslaget til folketingsbeslutning henvises der til en udtalelse fra den nordatlantiske forsamling sidste efterår. Selv om Atlantpagtens parlamentarikerforsamling ikke har nogen myndighed, tillægger det radikale venstre også

denne udtalelse en vis betydning, fordi den fortæller noget om de følelser, der rører sig i NATO-landenes parlamenter med hensyn til situationen i Grækenland.

Det radikale venstre kan hilse det aktuelle socialdemokratiske udspil velkommen, fordi vi håber, at det efter dette udspil skulle være muligt at nå frem til en beslutning fra et enigt folketing. Vi håber, at det forslag om motiveret dagsorden, som hr. Lembourn nu har fremsat også på det radikale venstres vegne, vil kunne få tilslutning fra alle folketingets partier, således at udenrigsministeren kan rejse til NATO-ministerrådsmøde i Rom for dér bl. a. på et enigt folketings vegne at gøre sin indsats gældende for at standse alle NATO-landes våbenleverancer til Grækenland.

Det radikale venstre finder som udenrigsministeren, at NATO-landene gennem tilbageholdelse af våben til Grækenland har et vigtigt middel til at udøve tryk mod det nuværende græske regime. Denne tilbageholdelse bør efter vor opfattelse omfatte såvel det, en amerikansk senator nu omtaler som de skjulte våbenleverancer, som køb fra amerikanske overskudslagre og anden militær hjælp.

Vort dagsordensforslag skal også forstås i relation til de gentagne og stadig stærkere forlydender om en nær forestående genoptagelse af de amerikanske leverancer af tunge våben til juntaen. Vi er klar over, at der vil komme indvendinger imod at bringe våbenleverancerne til ophør, strategisk motive-rede indvendinger, men vi må da spørge, om strategiske hensyn skal tælle mere end hensynet til det græske folk.

Det er det radikale venstres opfattelse — og denne opfattelse deles jo også af forslagsstillerne — at den danske regering hidtil har ført en særdeles klar og utvetydig politik med hensyn til Grækenland. Jeg tænker her bl. a. på den politik, der har været ført i Europarådet, og jeg tænker på de meget klare udtalelser, statsminister Hilmar Baunsgaard fremsatte om vort syn på styret i Grækenland under sit besøg i USA for nylig. Også udenrigsministeren har gentagne gange udtalt sig på linje hermed.

Som det radikale venstre ser det, er det således ikke nogen ændring af den hidtil førte politik, det socialdemokratiske forslag lægger op til, men en videreførelse deraf.